Pregaria.cat

Entrada

Alternativa a la destrucció

Va passar el dia 31 de Març d'enguany. Era el diumenge de Pasqua. Les cues de cotxes que tornaven a casa, impressionants. I mentre, a Palestina els tancs i l'exercit d'Israel encerclaven i destruïen el quarter general dels palestins, amb el seu president a dintre. Molts recordaven el final d'Allende, aquell fatídic 11 de Setembre de 1973.

A mitja tarda, un grup d'europeus contraris a la globalització i alguns joves pacifistes, que duien ja una llarga temporada vivint molt a prop la destrucció i la venjança de dos pobles germans, van entrar en “combat”. Sense armes, sense robes anti-bales ni cascos d'acer o altres prudents proteccions es van interferir entre els dos grups, els assaltants i els defensors, tots armats fins a les dents.

Immediatament, l'oficina central de l'exèrcit d'Israel va decretar que aquella ciutat era zona reservada, i va fer fora tots els periodistes del món, que cobrien les notícies de la terrible guerra. Aquells joves pacifistes europeus eren un factor nou que podia distorsionar els plans maquiavèlics del sistema. Podien resultar més perillosos que tota la defensa organitzada i el terrorisme indiscriminat.

Aquells joves europeus resultaven el problema més contundent i urgent, precisament per anar sense cap arma ni cap protecció. Els podien matar immediatament. Però portaven l'arma terrible de la veritat, de la raó que mostrava l'absurd de la violència fratricida. Era urgent treure tota la premsa, que ni un periodista filmés el que anava a passar. Era un tema fonamental, una qüestió d'estat. Fins aleshores els dos bàndols lluitaven des d'una mentalitat semblant, si bé amb diferències abismals. Pensaven que la raó cauria de la banda del més fort. Aquells joves van mostrar que hi havia una alternativa, contraposar a la raó de la força una nova força molt més vigorosa, i també perillosa : la força de la raó.

Tots podien morir, el atacants i els defensors, i també els pacifistes. Aquests eren els únics que el que no podien, ni volien, era matar. Van exposar llurs vides. Però, era una cosa nova, era un missatge pasqual, era el signe revolucionari més perillós pel poder. Tenien el secret de que hi ha una altra manera de solucionar el conflicte. Podien ser creients, agnòstics o ateus, però certament eren uns excel·lents cristians.

Els van fer fora a tota pressa. Eren un perill massa gros.

Reflexió:

1. Imagina que tens un amic o una amiga entre els joves pacifistes que van donar la cara aquella tarda del 31 de Març. Què li diries, què sentiries per ell o ella, què li escriuries? Com t'ha ajudat realment a mirar la vida, el cor humà, els conflictes?
2. Eren nois o noies semblants a tu, europeus, de països benestants. Família, comoditats, amistats, universitat, treball, seguretats, futur, parella, diners,... sembla que tot això, que és important, va cedir en front d'una cosa més important. Va quedar condicionat a un valor més urgent i suprem. Per què? Com hi ha arribat? Quina compta enrera fins a aquesta valentia?
3. I tu, què fas per la pau i la justícia?

Pregària:
Jesús, Senyor, que eres dels disposats a morir i no a matar, i que vas obrir un camí encara nou... donem la força i el coratge, l'amor immens a les persones humanes, pe fer de la meva vida un camí d'acció, descentrada de mi mateix, que se sumi una mica més a tots els valents que lluiten per la pau sense cap arma homicida.